

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ex Illvstrissimo Cardinali Bellarmino Epitome
Controuersiarum Omnium huius Aeui
Lvthero-Calvinisticarvm Sub diuersis Titulis bis
Quadripertitis digestarum**

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiae, 1624

LXIII. An Remiſſio peccatorum ſit formalis cauſa iuſtificationis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-11726

fidei, quæ dat ei vt moueatur; non in-
crinseca, vt sit; nam fides est etiam pul-
sa caritate.

Neque obscuramus Christum, e-
iusque beneficia, aut fidem, dum cari-
tatem extollimus: vt de qua I. Cor. 13.
*Maïor horum est Caritas: Ioan. 13. Man-
datum nouum do nobis. Col. 3. Super om-
nia caritatem habete: quæ est fidei, quod
lux soli. Vnde I. Ioan. 3. Translati su-
mus de morte ad vitam, quoniam diligimus
fratres.*

II. LUTHERANVS OSTENDIT in consutatione Me-
lancthonis testatur apud Confessionistas esse XX.
tententias de iustificatione discrepantes. Idem I.
*contra Nyctioracem, esse XIV. ait. Idem ex Lutheti
scriptis asseruit, iustitiam Dei, qua essentialiter iu-
stus est, causam esse formalem iustificationis no-
stræ; Lutherum sic intelligens dicentem, quod
Christus nobis inhabitans sit formalis illius cau-
sa. Proinde imputatiuam iustitiam respuit.*

SVADET istis I. Quia 2. Per. 1. dicimur effici di-
uinæ confortes naturæ.

2. Quia Deus non acceptat vllam iustitiam, ni-
si suam.

AUTOR. Fides viua est vera iustitia
nostra per Christum.

1. Rom. 4. *Credenti in eum, qui iustifi-
cat impium, reputatur fides eius ad iustiti-
am. &c. Quia reputata est Abrahæ &c.
Quin & signum accepit Circumcisionis,
signaculum iustitiæ fidei. &c. vt reputetur
& illis ad iustitiam. Gal. 3. Fide spem iusti-
tiæ expectamus. Nam in Christo Iesum que
circ. neque praputium aliquid valet; sed fi-
des, qua per dilectionem operatur. At fides
operans non est essentialiter Dei.*

2. Ita S. Aug. lib. de Spir. & lit. c. 9. &
31. &c.

5. RATIO fauet. I. Quia iustifica-
tio præcedit Inhabitationem Dei. Nā
Sap. 1. Sp. Sanctus non habitat in corpore
subdito peccatis.

2. Quia Essentiali iustitia Dei esse-

mus æque iusti, ac Christus. At Ioan.
1. *omnes de plenitudine eius accepimus. Et
Eph. 4. Cuique nostrum data est gratia se-
cundum mensuram donationis Christi.*

3. Quia Deus acceptauit iustitiam
Christi creatam, qua pro nobis satis-
fecit: ergo hac meritoriè iustifica-
mur, non essentiali, quam Deus non
acceptit.

DICO AD I. Dicimur cōsortes
naturæ diuinæ fieri, non per essentia-
lem Christi iustitiam, vt Osiander af-
fingit S. Petro: sed quod per Christum,
ait, *nobis maxima & pretiosa promissa do-
nauit, id est, res promissas, non meras
promissiones: sc. I. Ioan. 3. vt filij Dei
nominemur & simus. &c.*

AD II. Iustitiam satisfactoriam, De-
us non acceptat, nisi infinitam; quia
peccati offensa est infinita. At aliquam
Christi Creatam acceptat; quæ tamen
est valoris infiniti, ob Vnionem hy-
postaticam in Christo. Et illam no-
bis donauit Patri offerendam. 2. Tim.
vlt. *Reposita est mihi corona iustitiæ &c.*
Demum Cal. Inst. 3. c. 11. fusè refellit
Osiandrum.

QVÆSTIO LXIII.

*An Sola Remissio peccatorum sit for-
malis causa iustifica-
tionis?*

CALVINVS & CALVINISTÆ apud
Scharpium, agnoscunt cum Lutheranis Im-
putationem iustitiæ Christi; & Non imputa-
tionem peccatorum; At causam formalem iusti-
ficationis asserunt propriè poni in Remissione pecca-
torum: Vultque iustificationis nomen esse fo-
rense. Internam renouationem censet indi-
gnam nomine iustitiæ. Sic Inst. 1. c. 13. §. 2. 3. 21.
22. & in Antid. sess. 6.

SCHAR-

SCHARPIVS in *Cursu Theol. Sect. 22. q. 9.* asserit Nos formam iustificationis ponimus in duobus cum Caluino, sc. in Imputatione iustitiæ Christi, & Remissione peccatorum; quæ duo inseparabiliter vniuntur. Et Imputatio meriti Christi, quæ sit à Deo propter Vniõnem nostram cum Christo, ob quem datur Remissio, ipsam essentiam iustificationis constituit. Atque ita sentire Caluinum pertendit; arguitque falsi Illustrissimum Bellarminum: qui ista ex Caluino recitat, *Inst. 3. c. 11. §. 2.* Nos iustificationem simpliciter interpretamur ACCEPTIONEM, qua nos Deus in gratiam receptos pro iustis habet: Eamque in Remissione peccatorum, ac iustitiæ Christi Imputatione positam esse dicimus. &c.

Ex his ita infert Bellarminus: Itaque ibid. §. 21. & 22. & in *Antid. fess. 6.* contendit iustificationem non esse positam, nisi in peccatorum remissione: Non excludit Imputationem iustitiæ Christi; sed internam renouationem, & sanctificationem, quam iustitiæ nomine indignam iudicat. Vide, quæ falsò Scharpius arguat falsi Bellarminum.

SVADET porro istis Remissionem peccatorum solam, exclusa Renouatione interna; sed inclusa imputatione iustitiæ Christi.

1. Quia vox *Iustificari* significat reum pronunciari in fontem; & absolui accepta remissione: ergo in hoc consistit iustificatio. *Rom. 4. 5. & 8. Luc. 18. 13. Act. 13. &* nullibi significat internam renouationem.

2. Definitio iustificationis continet essentiam eius; at ea est SOLA remissio peccatorum.

3. Propter quod Christus est traditus à Patre, in eo consistit iustificatio; at id est remissio. Ita *Eph. 1. 7. Act. 13. 38. &c.*

Cætera talia liquebunt ex his, & prædictis. Piget me nugarum.

AUTOR. Iustificatio consistit in & Remissione peccatorum, & Interna renouatione.

1. *Rom. 4. Qui traditus est propter delicta nostra: en primum: Et resurrexit propter iustificationem nostram.* En alterum, & potius priore: quæ duo separari ne-

queunt, cum eadem Christi gratia expellendo peccata intus innouationem efficiat, vt terminum Mutationis dexteræ Exceelsi, ac mortis Christi. Nam *1. Cor. 15. Si Christus non resurrexit, inanis est fides vestra, adhuc estis in peccatis vestris:*

2. *Rom. 5. Sicut peccatum regnauit in mortem; ita & gratia regnet per Iustitiam in vitam æternam.* Per iustitiam, id est, internam renouationem, ex qua procedunt opera vitæ.

3. *Rom. 6. Exhibete vos Deo, tanquam ex mortuis uiuentes, & membra vestra arma iustitiæ Deo.*

4. *Rom. 8. Spiritus uiuit propter iustificationem, vt quæ faciat ex mortuo uiuere.*

5. *Gal. 3. Si data esset lex, qua posset uiuificare; verè ex lege esset iustitia: ergo iustitia est verè aliquid dans vitam animæ.*

6. *Eph. 4. Renouamini spiritu mentis vestræ, & induite nouum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis.* Ecce iubet in nouitate vitæ ambulari.

7. Sic & S. Patres.

8. RATIO. I. Quia iustificatio & mutatio de peccato ad iustitiam, vt terminum, vnde & denominatur.

2. Item iustificamur non, vt solum gehennam euadamus; sed & vitam consequamur; idq; potissimum. *Ro. 6. Habetis fructum vestrum in sanctificationem: finem verò vitam æternam.* *Rom. 8. Quos iustificauit, hos & magnificauit, 2. Tim. vlt. Reposita est corona iustitiæ.*

3. Demum, Iustificatio ex inimicis facit amicos, hæredes regni, domesticos Dei, &c. ergo non constat sola

sola

sola peccatorum remissione.
Argumenta Calviniana solentur
infra quest. 67.

QVÆSTIO LXIV.

An iustificatio consistat in IMPV-
TATIONE Iustitiæ
Christi?

LVTHERO-CALVINISTA Mart. Bucerus
1. Concordia, excogitavit duplicem iustitiam:
Imperfectam, quæ nobis in virtutibus inhære-
at: Perfectam Christi imputatam, quæ sola Dei
iudicium sustinere possit. Sic & sensit Pighi-
us; Sed absque pertinacia, cum reuerentia Ec-
clesiæ. Deinde Imperfectam dixit, ut imparè
beatitudini imensæ, & ut inchoatam iusti-
tiam. Luthero-calviniani verò eam non di-
gnantur nomine iustitiæ. Imò Lutheri vox,
suorumque est; *Iustus in omni opere bono peccat*
mortaliter.

CALVINVS Inst. 3. c. 12. §. 4. inquit: Omnium
opera si sua dignitate censeantur, nihil nisi inquinam-
enta sunt & sordes. Ibid. c. 14. §. 9. Nullum à
sanctis exire potest opus, quod non mereatur iustam
opprobrij mercedem.

LVTHERANORVM igitur omnium est Imputati-
ona iustitiæ Christi; nã inchoatam iustitiã nec de no-
mine ferunt: Bucerus autem solo vocis prætextu
differt; eisdem dicit.

CALVINISTAE Imputationem postpo-
nunt Remissioni, ut potiori. Liqueat supra
quest. 65.

SVADENT Vtrique certatim multis: de
quibus nos quest. 67.

AVTOR. Imputatio Luthero-cal-
viniana merum est figmentum.

1. Quia nullo Scripturæ loco solidè
docetur. Legimus quidem Non impu-
tari peccata; fidem reputari ad iustiti-
am; Christum factum esse nobis à
Deo Sapientiã, iustitiam, redemptionem:
At non legimus, nobis imputari
redemptionem, iustitiam Chri-

sti. &c. Ita Conc. Trid. sess. 6. can. 10.
& II.

2. Nulla afferri necessitas imputa-
tionis potest; nisi item ficta; scil. quod
post iustificationem adhuc inhæreãt
animis peccata; sed tecta.

AT reclamant Tecturæ vetus No-
uumque Testamentum; Vide in meo
Antichristo p. 4. q. 34.

3. Quia ficta item est illa necessitas
imputationis, quod iustitiam nobis
inhærentem adeo imperfectam di-
ctitent, ut absolutè iustificare ne-
queat.

AT iustitiam in fide, spe, & charita-
te sitam esse, fatentur Sectarij ex illo,
1. Cor. 13. *Manent fides, spes, caritas*, hæc
autem esse perfecta possunt in hac vi-
ta; teste Scriptura apud *B. Ilar. lib. 2.*
cap. 7.

4. Quia Christi merita nobis do-
nata, nobis imputari dici possent; sed
phrasis ea nec Scripturæ nec S. Patri-
bus est vsitata, nisi fors in perrarò:

AT ita imputari Iustitiam Christi,
ut per eam formaliter nominemur &
simus iusti id fingitur. Quia sic in vno
forèt duæ formæ. Intrinseca inherens
peccatum; & extrinseca, Christi im-
putata iustitiæ: & denominaremur po-
tius iusti ab exteriori, quam interiore
peccati, propria nobis.

5. Non minus essemus iusti, quam
ipse Christus: quippe eãdem iusti-
tiã.

6. Quia Christus nobis reddidit iu-
sticiam, quam perdidimus: ait *S. Iren.*
l. 3. c. 20. Aug. l. 6. de Gen. c. 23. 26. At in A-
dam non perdidimus imputatam iu-
sticiam, sed verè inhærentem.

7. Si nos per Christi imputatam
nobis